

at være Underholdningens humoristiske Midtpunkt, tog Cigaren af Munden og sagde:

„Aa, Hr. Johansen! Vær saa skeløjet og la' Sukkeret rykke denne Vej!“

Det var en Træffer. Højtideligheden eksploderede, og Latteren skyllede henover Bordet.

Som i de fleste Sommerpensionater havde Feriestemningen hos de unge givet sig Udslag i forskellige lystige Paafund. Saaledes havde man fundet paa at bytte Navne, og for at forhøje Morskaben havde man givet Damerne Herrernes Navne og omvendt. Den „Hr. Johansen“, som Kommunalærerinden havde tiltalt, var i Virkeligheden en ung, sølvblond Dame, ikke det mindste skeløjet, men tværtimod af sjælden Skønhed.

Pludselig lød der et Raab fra den nederste Bordende, hvor særlig de yngste havde Plads. Alle sprang op og gav sig til at puste ud i Luften af alle Kræfter.

„Et Frierbrev! ... Et Frierbrev!“

Et Blomsterdun var kommen sejlende gennem Luften ind over Bordet, og dette Skæbnens Sendebud galdt det om at holde sig fra Livet, dersom man ikke vilde mistænkes for at være hemmelig forelsket. Hele Selskabet sammensvor sig tydeligt mod „Hr. Johansen“. Særlig var alle Herrerne ivrige for at blæse Dunet over paa hende. Hun værgede sig tappert og blev kokliko i Hovedet af Forlegenhed og Anstrengelse. Tilsidst flygtede hun ud over Græsplænen med hele Sværmen efter sig.

Den fallerede Provinskøbmand og Jægermesteren, der sad med sin Mariane om Livet, opmuntrede Forfølgerne